

[Ømann.]

dig. Hvorfor i alverden skal en borger, der ikke har et farvefjernsyn, bidrage til, at naboen anskaffer sig et farvefjernsyn? Hvorfor skal jeg finansiere min nabos bilkøb? Jeg har aldrig nogen sinde kunnet forstå det. Man siger, det ikke er muligt at sondre mellem private renter og erhvervsmæssige renter. Man bliver nødt til at sondre, og det vil den videre diskussion af dette problem vise.

Ordføreren for forslagsstillerne (Juvil-Madsen): Må jeg takke den højtærede finansminister for en grundig gennemgang af forslaget og i den forbindelse gøre opmærksom på, at det er naturligvis rigtigt, at det lovforslag, som det konservative folkeparti her kommer med, kun omhandler nogle sider af hele problematikken omkring parcelhusene, kun løser nogle problemer i forbindelse med parcelhusbeskatningen, men vi lever nu engang her og nu, og det, dette forslag går ind i, er den situation, der er parcelhusejerens i dag; det, dette forslag søger at forbedre, er de vilkår, parcelhusejeren har i dag. Så kan vi føre lange akademiske diskussioner om, hvordan SF kunne tænke sig parcelhusejernes problemer ordnet — med den særlige kærlighed, SF har til parcelhusejerne — og hvordan socialdemokratiet, med deres specielle form for interesse for parcelhusejerne, på det lange sigt kunne ønske tingene ordnet. Vores forslag er et indlæg i debatten i forhold til de vilkår, hvorunder parcelhusejeren lever i dag her og nu.

Med hensyn til kritikken af, at vi ønsker at ligestille ejerlejligheder med parcelhuse, kender jeg da godt det forlig, som finansministeren omtaler. Jeg er da også helt klar over, at det i den situation var en forbedring for ejerlejligheden i forhold til den situation, ejerlejligheden på det tidspunkt befandt sig i. Men det kan da ikke betyde, at vi ikke fra konservativ side i et lovforslag kan fremhæve vort synspunkt — sådan som tingene har udviklet sig, hvor ejerlejlighederne er noget, der er kommet for at blive,

og noget, der vil udvikle sig i tiden, der kommer — navnlig, det vil jeg dog lige have lov at sige, når man nu alligevel begynder at pille ved realkreditforliget i forbindelse med andre bestemmelser i dette forlig. Så er det vel ikke urimeligt, om vi anfører vort principielle synspunkt, at hvad enten ejerboliger er stablet oven på hinanden eller de ligger spredt ud over den flade mark, så bør i princippet beskatningen være ens. Det er det, vi gerne vil udtrykke med § 1, punkt 1, i vort forslag.

Med hensyn til § 1, punkt 2 og 3, er baggrunden for den ajourføring af standardfradraget, vi foreslår, naturligvis at der har fundet en meget betydelig stigning i vedligeholdelsesudgifterne sted, siden de nugældende bestemmelser blev vedtaget. Jeg kan sige, at hvis vi tager stigningen i timelønnen for den arbejdskraft, der anvendes i byggeriet, så burde maksimum egentlig være 3.500 kr.; vi har dog nøjedes med at sætte et maksimum på 3.000 kr. Hvis vi ser på stigningen i materialepriser, så kommer vi til et noget lignende beløb.

Vi blev sidste år, da vi — ikke igennem et lovforslag, men som ændringsforslag til et forslag til ligningslov — fremsatte et forslag om ajourføring af standardfradraget, bebrejdet, at man ved en forhøjelse af overgrænsen for fradraget fra 2.000 kr. til 3.000 kr. kun gavnede de rige; vi fik at vide, at derved gavnede man jo kun ejerne af de huse, der havde en højere værdi end 200.000 kr. Det har vi taget til os og kommer nu med et forslag gående ud på en forhøjelse af procenten, således at vi også imødekommer behovet for dækning af vedligeholdelsesudgifterne i huse under 200.000 kr.; dette sker gennem en forhøjelse af procenten og gennem forhøjelse af minimumsbeløbet fra 400 kr. til 600 kr. For at der ikke skal være urimelige fordele for dem, man med et populært udtryk kalder de rige, har vi altså sat maksimum ved 3.000 kr.

Jeg synes ikke, man kan sige, det er et urimeligt forslag. Noget andet er, at man naturligvis, som den økonomiske situation er,